



dragutin radović

MINUSMO SE

DRAGO RADOVIĆ je rođen u Brataču kod Nevesinja, 1893. godine. Školovao se u Nevesinju, Mostaru, Beogradu, Zagrebu, Beču, Lozani, Zenevi, Bordou... U Beogradu, 1912., družio se sa mladobosancima, a u naelektrisanjoj Evropi toga doba, sa naprednim intelektualcima i našim patriotima rasutim tuda iz poznatih istorijskih razloga...

Ove podatke sam našao u hrestomatiji „Književnost Mlade Bosne” koju je sastavio Predrag Palavestra i nisam doslovno prepisao, nego sam sa Rajkom P. Nogom proletoš obišao u Nevesinje. Tamo smo videli Draga Radovića, tog još uvek pesnika i još uvek boema, finog, ljubaznog, starog džentlmena.

Od svih pohoda koje smo nas dvojica činili, ovo je najsvetčaniji i najtužniji. Svečanost je bila u tome što smo u Nevesinju pronašli pesnika koji je objavljivao pesme pre nego što se rodio moj otac; a tuga je bila osećati kako će i nama, potpuno zaboravljenim pesnicima, jednom tako doći u goste neki pesnički punoglavci da gledaju kako nam drhte ruke dok lirski zaneseni pričamo o lepoti neke divne Ane Raj koja čuva jato labudova...

Drago Radović nam je pričao i o prvacima Mlade Bosne i intelektualcima svoga vremena — o Risti Raduloviću, u Gaćinoviću, o Mitroviću, Dučiću, Periću, Slijepčeviću i Andriću; pominjao je i Principa koga nije poznao; a o Ani Raj dugo i lepo.

Kao da se na sve njih odnose ovi stihovi iz pesme SNAGE koju je Drago Radović objavio 1913. godine u „Narodu”:

*Nepoznati i bez reči,
Minusmo se tako i mi,
Ko simboli neshvatljivi
Veličajnim, bolnim, snenim
Pozorištem besmisljenim
Vidovima stvari svih.*

Minusmo se. Tako bi.

I da se ne bismo tek tako minuli i Tako bi, jedan od brojnih Nevesinjaca koji se brinu o samoći i starosti pesnika Draga Radovića, profesor Gedeon Stajić, poslao mi je rukopis zbirke LIRSKJE NEŽNOSTI iz koje sam s ponosom i poštovanjem prekucao ove pesme.

Duško Trifunović

MESEČINA NA CESTI

POSVEĆENO GEDEONU STAJIĆU

Snom visine
žute mesečine
kao meke rese
kreću se
ciprese,
pokrenu se,
zasene se.
Tako vetar
krene
i pokrene
tiho sene
sjajem mesečine
u svetlu lantine
bele serpentine.

DERDEFAT

Sunce sjaše,
rumen zahodaše,
morem ide šajka
puna devojaka,
glas se razlegaše.

Vezak vezle
sad se morem voze,
glasno pevajući,
stanu šajka,
ode kući
kolo devojaka
divno igrajući.
(Ulcinj)

JESENJE NJEŽNOSTI

Plavo nebo sjaje,
po granama žutim
poju ptice raj-je
uz sumoran zvuk.

Čuj, uz sjajni blist
gde umire list
niz pozlaćen luk.

Plavo nebo sjaje,
po granama žutim
poju ptice raj-je
svoj rastankov zvuk.
(Nevesinje)

STEPENICE KRAJ MORA

Val zapeva divnu pesmu zore,
zagrljenu divnu melodiju,
val zapeva gde udara more
i gde dišu nari
kraj stepena stari
što se stasno viju
u tonu kaskade
čarobnošću sjajnom
istočne balade.
(Ulcinj, ulica Stepence kraj mora)

JESENJI PASTEL

Silazi veče
i kiša i tama
sumraka gama,

čuje se pad
tamnoga lišća,
tama svud tama
izgubi boje grad.

Večernji svetljači
kroz tamne maale,
kroz vlažne maale
svetlost pale,

svetli se prozora red.
Mašta je gled
obraz je bled.

Čuje se majkin bat
u tamnom uglu
otkucao sat...

U POLJU

Od doline
zrak tišine
i beli se breg,

a na polju
mrko drveće
tiho trepeće
i strnilom
ko crnilom
pastelira sneg.

U belome zraku
ko na belom traku
fine meke rese
kreću se ciprese

i predoše sene
kao plave mene.

GALEB

Maveni se more
val za valom modar,
na obali brodar
kraj kućice stare,
što čuva brodare

lego na iverje.

Kraj rodnoga žala
iznad plavih vala
onaj isti galeb
uzleće i leće

i plavi se perje.

A na bregu zazvoni crkvice
nebu što se blista
sjajem ametista

i plavih ljubica.